

mit første Indtryk af Dem, og jeg er ikke kommen bort fra det siden. Men De veed det selv, Frøken Abildgaard, at De ikke hører hjemme i den Verden, man har spærret Dem inde i. Det har jeg mange Gange mærket paa Dem. Og det var jo ogsaa ganske umuligt, at De med Deres fribaarne Natur kunde finde Dem tilrette i det Selskab, som De her og andetsteds færdes i. Men det skal jeg ikke tale om igen. Nu skal De altsaa rejse herfra, og jeg skal ikke længer have den Glæde at se Dem og tale med Dem. Jeg kommer vel ogsaa i den nærmeste Fremtid til at omtumles som en Kastebold i dette Valgrøre, som jeg halvt mod min egen Vilje er kommen ind i. Men forinden vi skilles, vil De da i fuld Oprigtighed svare mig paa et Spørgsmaal? Naar jeg næste Gang kommer til København — enten det nu bliver som Rigsdagsmand eller som Privatperson — vil De da give mig Lov til at forny Bekendtskabet? Maa jeg gøre Dem og Deres Mor et Besøg?»

Da Jytte ikke svarede, rejste Præsten sig. Stille bøjede han sig frem over Bordet, idet han med Armene støttede sig paa Pladen.

»Jeg er kommen til at holde saa umaadelig meget af Dem,« sagde han. »Jeg har været bange for at sige det . . . vi har jo kendt hinanden saa kort. Men nu er Ordet sagt. Hvad jeg for ti Dage siden vilde